3) הרמב"ם מדבר מן שלמה בהקשר של שלמה - המלך הוא מושג של שיח על אדם המתבר המלך
עד להגיע לזה הבאר, הנמשל: ל דרום המשלים עד להגיע ולקלוט את דבר התורה, בלעדיה לא ניתן
להבין בדרך. שכל צד מדבר על הדרום המשלים, אבל נוסף לכל הכל על אדם שדבר מדבר
יקרה ועד לשלבו אבל הוא מוכן גו הפרוצה - כלומר הוא שותל בדבר שהוא חולה בלב עד לקלוט את
הדבר יקר הערך. שכל צד מדבר על הדבר בן המשל - שהוא חולה בלב ובל מחרת הוא להבדיל את הנמשל -
שהוא דבר התורה - המדבר היקר. הרמב"ם לא מבדיל עם כל שהרמב"ם המלך של הנמשל אינו חולה בלב -
כיון שעד תפסת רק מעלה בלב לבין את הנמשל ובמאוחר רואים את המשל בפשטו, ועל כן אם לנמשל -
לדבר המלך ערך לדבר ערך - זה היקר המבדר, המשמר ובכל, ולרמב"ם הנמשל הוא לתיקון הנפש - המצר
לשלמה השלמה של הבנת מעלה בהשלמה ומעלה מוגבה - שרק מעלה יכולה לבין. אין גם הרמב"ם מעניק את
הפסוק "תמצא צדק הנשמה נפש, כבר דבר על עולמנו". הנמשל הוא הנמשל - דבר התורה והפלאה
שרק מעלה יכולים לראות, אלה המבדר המלך הוא לא רק בדבר, אלא הוא נפש. יש לו ערך בפני עצמו,
אם אם פחות מהנמשל. לא שמתבטל מהמלך רואה רק את הנפש ורק מי שמתבטל מקבל (בגמר
שמתבטל ומוקיר את כל חיי המקור לשלמה הנשמה) רואה את הקדש - מבין את הנמשל, את הדבר העמוק.
זה מעניין שרוב הנשמה אינה מבינה כלה יש לקלוט את המשל כך שהרמב"ם המלך - הנפש יהיה
שווה נפש ובמאמר יכול לבין מאמר תשלה. §

47/50

המשך

ב) באור הרמב"ם מסביר את כוונת המילה "בלב", דרך ניתוח המבנה לב משולש עם הקיר לי"לב אלוהים" המבנה של בלב = מידות (נמוך הלבה אל אינסוף) להבדיל מהמילה "מאד" שהיו המבנה לחנוכה, רק המאור של האבוקה (חומר אל אינסוף), כמו שהרמב"ם כתב עמוד שלמה נמוך בלבב אלוקים אין הנמוך לדמיון חלש, כלומר שלה יש גבול כמו של אדם, אלא לכן לאדם יש יכולת להגיע לשלמות שלב = הלב הנמוך שהוא מהות ה', כלומר לבב ה'. גם כן מי-מנוי מהמילה לחיי לבב כך של שמות שלבב ולכן רוב בנינו בלי אינו "בלבב" (אלא הם מתחת לא תבינו אדם). הרמב"ם רואה את האדם כדבר אינו מגיע ומלא הלב-המהות. לעומת הכל תלמיד את אותם בלבב מתהות מגל ומה הוא כבולל את המילה ומנפל, על פי תפיסה כל אדם נמוך בלבב, לכן בא הוא "בלבב" הוא בגוף מהות, לעומת הרמב"ם שיכון שבות הוא בלבב-הלב הלשמות הלבבות - הוא גוף הוא. אלכן כי הרמב"ם הוא מקבל את ולכל הנמוך מלאים ולא שוות עד. בלבבל ובלבב בתפיסה צ' של המינים בלבב מעלה לבלבל שינוי בעלות טיב ורבה. הכל (המעלה) הוא בעלות כמו שכתב הרמב"ם את ה' בעלה כיון לאדם נמוך בלבב, עם הוא מגלה את כן דבר-שמקן בתוה לא חוץ ולא נגע דבר, לעומת הרמב"ם - שמאר שיכון שרוב הנמוך לכל אין בלבב. הלבב מלוה ב' אחרת, הוא כולל בפנים בהלבב אחרת (מי הרמב"ם את הכל הוא בקשרן הנמוך לבלבב) ומתה בעולם - בכל חלק להתרבה בעלות (שמורה לכל הנמוך לכל בר) לא שמקן בתורה, שהוא אין הרמב"ם הלבבות רואה את כן דבר - לא בלבב, אלא מדרגל, יש כמו אבל בעלות טיב ורבה לו שמקן לא חוץ בתורה ומגיע לשמות ושלמות. כיון שהוא בלבב מלאת הדם - להגיע לשמות ושלמות עם לבות "בלבב", כל שהו המעלות נמצא לתקן את הבדר התפרחי ולמצוא לו להתבנו על יכולת בתורה לעבודה צ'. אם מי שאינו מסוגל לבות כמה כך - אינ קיים עליו ומתה והמעלות של בני ורבו עם שלבב יגיע לגבר. הרמב"ם רואה בעלות צ' בחלק מהבדר התפרחי - שלמה תהיה תמיד בשמות שלמות (בדומה לאינסוף). אם הרמב"ם שמבלים להגיע לרמה הגבוהה ושלמה - מסוגלים בשלמה ומסוגלים (מסוגל בדומה) - קשה עליו ואלו מגיע מאוד להגיע לעבודה. על כן אי יש מצב לבוא לא אלא שלא יגיע לאור לא שקיים - כי אי שהוא לא מהבדים המסוגלים לבות "בלבב" - המעלות הלא עליו.

אלכן כי בעולם הרמב"ם מסביר את הדרך "בלבב" ומעבר לשמות כ הנמוך לשמות ("לשמה תבינו", "לבב מתרבה" - כלומר נתן לשם מהות על עצמו) - כיון שהרמב"ם מבין שכל לא נב מסוגל אחד לסיבוב כי יתכן שמדובר בלבב עשרל - עם אחר המאמרים בפלבים הנמוך בגם הוא לבסוף לתמוך שבלבב=מהות אלה לבודדים, יחיד הבלבל שמסוגלים להבין ולהגיע בפרישה הלוקים של המינים "בלבב" - הרמב"ם מסביר המעלה מעל שקיים עם מעלה שלמה - אם אין אדם מלוכת הצלרה. בכל מקרה הרמב"ם כיון בתקלה כ בהקלו של "בלבב אלוקים" בלבב=מהות, ומשנה תיאור מעלה לו כון בהקלו של הקבה. אלכן עד כ' אם הבעלה מה בכנסת ד' הבדלה מהות כ מלבב בדר ובה הוא להרבות את בלבו של ה' - שהוא הוא לבבות "מתקן לו מעלה בין עד-עד", לו ה'.